

Jónás Tamás versei

1

A valóság pattog, mint egy labda.

Szívedbe ideges vendég költözött.
Ablakot nyitna, hogy lássa
mellkasod csontos ritmusát.

Vak pohár kér tőlem vizet.

Ki vagyok te?
Reggel még ismertelek.

2

Milyen jó lesz nekem.
Szivárvány-csíkos zoknit viselek,
orrom elnemesül,
így egy kicsit magamba szeretek.
Kedvesül
macskaszemű szeretőt kapok,
az utcán kosztolányisan
mondok tisztos jónapot,
és csembalókoncertekre járok, hiszen
a csembaló lesz a kedvenc hangszerem.
Milyen jó is lesz.
Akkor.
Énnekem.

3

Bűg. Néha borzad, rezeg, megremeg,
dorombol, korog, hempereg,
barnába ájul, felszakad,
szűkül, akár a kisvadak,
inog, zokog, lengedez,
mint széltől hajló fémlemez,
könyörög, fázva, dideregve
lapul néha az utcakövekre,
donog, konok hallgatásba
merül egy esti látomásra,
kereng, mereng, vagy ha mégsem,
hát feldereng egy kis repedésben.

4

reggel láttam a reményedet
ott ült az utca kövén
sírt mert kifújta fogai
közül titkait a szél

5

apátlan anyátlan
nagy téli kabátban

6

Levetett ingem ujjain
kilóg a végtelen.

7

elfáradtam
nagykabátban
ül a lelkem
tenyeremben
szeme félig
hunyva éig
ér az inge ujjá
két nagy szeme
drága smaragd
ragyog mégis
szürke marad

8

Szürke-szép betonfalakról
veréb csorog a magasból.
A tető szélén készülődik már a másik.

Vakító hold tenyerel a tájra,
kínai császár szép katonája.
Erős. Egykedvűen világít.

Az allg húsz éves roma költő első kötetét – „...ahogy a falusi vén kutakra zöld moha települ...” cím alatt – a szombathelyi „Jelentkezünk” című folyóirat adta ki a múlt évben, saját különszámaként